

Van: NN

Verzonden: maandag 5 oktober 2009

Aan: dkleenp@klikSAFE.nl

Onderwerp: Een vraag.

Geachte heer Kleen.

Ik heb een vraag waar ik toch al lang mee loop.

Het moet wel betrouwelijk zijn want ik zit in de kerkenraad bij.....

1) Daar word steeds aangehaald, van Hizkia (Wees Gij mijn borg). of van de Kananese vrouw (Heere Help mij)

Of van de tollenaar in de Tempel. (Wees mij de Zondaar genadig)

Dit zijn levende klachten, ben ik het wel mee eens maar dan moeten we daar wel mee de dood in. Om het leven in Christus te vinden.

Zolang we daar mee voor de rechtvaardigmaking blijven steken, blijven we buiten de gerechtigheid van Christus

Daar komt bij Hizkia nog wat achter, dat God al zijn zonden achter zijn rug geworpen heeft.

Bij die Kananese vrouw groot is uw geloof.

En bij die tollenaar die ging gerechtvaardigd naar zijn huis.

2) Die Kananese vrouw was die nu al in Christus en komt die bij Christus met haar nood voor haar dochter?

3) Of neemt die Kananese vrouw de toevlucht tot Christus buiten de rechtvaardigmaking om?

U mag ze wel kenbaar maken maar niet onder mijn naam.

Het zijn inmiddels 3 vragen geworden.

Hartelijke groeten.

NN

Geachte mijnheer NN,

De smeekbede van de tollenaar was een noodroep vanuit een onhoudbare nood om redding. Waarom? Om de reden dat Christus ervan zegt, dat deze man gerechtvaardigd afging naar zijn huis. Dit moet u verstaan vanuit het licht van Rom. 6:4-8, waarin geschreven staat :

Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alsoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem een plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de

*gelijkmaking Zijner opstanding; Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. **Want die gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde.** Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;*

Let wel, het betreft hier een gelijkenis. Maar, wanneer Christus dus van deze tollenaar zegt dat hij gerechtvaardigd afging naar zijn huis, betekent dit ook dat deze man geestelijk met Christus de vloek- en kruisdood heeft leren sterven, daar op dat moment in de tempel. Kortom, deze man is voor God geestelijk verloren gegaan.

Deze tollenaar is gestorven, en daarmee gerechtvaardigd van zijn bedreven zonden, Rom. 6:7. Gestorven waaraan? Namelijk, aan de vloekis van Gods heilige wet waarmee en waardoor God op zijn arme ziel kwam te toornen, Gal. 2:19, Rom. 7:4. In dit geestelijk gericht is deze man door de H. Geest overtuigd, van zonde, gerechtigheid en oordeel. Lees Joh. 16:8-11. Van zonde, omdat die tollenaar in Christus nimmer geloofd heeft. Middels deze overtuiging, wordt die zondaar gewaar dat hij zonder dat geloof in Hem voor eeuwig verloren zal moeten gaan. En middels deze overtuiging komt God ook de gerechtigheid in de ziel van die zondaar op te eisen, betaal mij wat gij schuldig zijt. Gelijk Jozef destijds bij zijn vrome broeders deed. Hier sterft die zondaar aan al zijn vroomheid en goede werken voor God. Hier op dat moment, is er geen plaats meer voor genoten traantjes, tekstjes, versjes, noem verder maar. God eist hier Zijn Beeld terug. Dat is het beeld van Christus, waarin de mens voor de val in Adam volmaakt was geschapen. Hier wordt de zondaar innerlijk gewaar niest meer aan te kunnen brengen voor God, hij kan die wet niet voldoen, en vergaat daar van zonden. Hij moet er zelfs in omkomen, en staat of ligt daar in zijn oordeel. Daar is het verloren, verloren, en doet de tollenaar een laatste noodschreeuw om redding, en gaat als in een oogwenk verloren, en valt in de armen van Zijn Borg en Zaligmaker.

We zouden hier de vraag aan vast kunnen plakken, door op te merken, waarom Christus dit dan niet zo uitvoerig heeft laten omschrijven, over wat er in het hart van die moordenaar is omgegaan. Dat heeft Hij immers ook niet gedaan middels Zijn andere gelijkenissen. Neem de koopman van schone paarden, die alles moest verkopen. Ook hierin ligt Gods heilig recht in verborgen. Want, waar een zondaar geestelijk alles mag verkopen, daar mag hij op de markt van vrije genade Christus – die Parel van grote waarde- kopen, uit vrije genade om niet. Waarom hield Christus Zich dan zo verborgen in Zijn spreken? En toch sprak Hij niet Cryptisch en nog minder als door een rookgordijn. Het probleem is echter dat er voor ons verduisterde verstand meestentijds een rookgordijn hangt, waardoor wij de zaken niet verstaan zoals Hij ze bedoeld heeft. *En Hij zeide tot hen: Het is u gegeven te verstaan de verborgenheid van het Koninkrijk Gods; maar dengenen, die buiten zijn, geschieden al deze dingen door gelijkenissen; Opdat zij ziende zien, en niet bemerken, en horende horen, en niet verstaan; opdat zij zich niet te eniger tijd, bekeren en hun de zonden vergeven worden, Markus 4:11-12* Alle gelijkenissen, moet u daarom proberen te verstaan vanuit het onderwijs van de apostel Paulus, die het weer van de Geest van Christus heeft ontvangen. Met name vanuit zijn Galaten- en Romeinenbrieven. Want, hierin staat omschreven, hoe God een ziel inwendig roept, rechtvaardigt en wederbaart etc. Deze tollenaar heeft dus geweten dat zijn in en door Christus gerechtvaardigd is geworden. Sommigen uit de afscheiding zouden, van Gods kant. Dat is niet waar. Want, als een ziel van Gods kant gerechtvaardigd is, dan is het ook van 's mensen kant. Want. God kan nimmer tegelijk op een zondaar toornen middels de vloekis van Zijn heilige wet, en hem ook in Christus barmhartig zijn. Het is vrede in de ziel, of geen vrede. Het is verzoend, of

niet nog niet verzoend. Een derde weg is er nog steeds niet. Daarom zegt de apostel in Rom. 6:14 dat een ziel onder de wet of onder de genade is. De tollenaar wist ervan, want zo zeiden onze Dordtse vaders in artikel 3⁴ - 12 : “En dit is die wedergeboorte, die vernieuwing, nieuwe schepping, opwekking van de doden en levendmaking, waarvan zo heerlijk in de Schrift gesproken wordt, dewelke God zonder ons in ons werkt. En deze wordt in ons niet teweeggebracht door middel van de uiterlijke prediking alleen, noch door aanrading, of zulke manier van werking, dat, wanneer nu God Zijn werk volbracht heeft, het alsdan nog in de macht des mensen zou staan wedergeboren te worden of niet wedergeboren te worden, bekeerd te worden of niet bekeerd te worden. Maar het is een gans bovennatuurlijke, een zeer krachtige, en tegelijk zeer zoete, wonderlijke, verborgen, en onuitsprekelijke werking, dewelke, naar het getuigenis der Schrift (die van den Auteur van deze werking is ingegeven), in haar kracht niet minder noch geringer is dan de schepping of de opwekking der doden; also dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren worden en daadwerkelijk geloven. En alsdan wordt de wil, zijnde nu vernieuwd, niet alleen van God gedreven en bewogen, maar, van God bewogen zijnde, werkt hij ook zelf. Waarom ook terecht gezegd wordt dat de mens, door de genade die hij ontvangen heeft, gelooft en zich bekeert.” Waar een ziel dus gerechtvaardigd is, doordat hij gestorven is aan de vloek der wet tot betaling, daar is de ziel ook wedergeboren in Hem. Wanneer deze zaken dus gelijk zijn, waarom heeft men deze zaken dan verschillend benoemd? Zou de volgende vraag kunnen zijn. Het een sluit het ander niet uit. Het bloed heeft gevloeid te verzoening met God, de geestelijke kruis- en vloekdood was een doorgang tot het leven met God in Christus. Hij is gestorven tot onze verzoening, en opgestaan tot onze rechtvaardigmaking. De kracht van de wedergeboorte, door het geloof, ligt dus verklaard in onze verzoening met God in Christus. Door inlijving in Zijn verbroken Lichaam ontvangt de zondaar het vernieuwde leven uit Hem. De levendmaking.

Ten tweede, over de kanaanese vrouw. Deze vrouw was alrede door het geloof in Christus ingelijfd, alvorens zij door dit geloof gedreven, tot Hem kwam. Het betrof hier dus geen zielsrechtvaardiging middels het geloof, maar een geloofsbeproeving. Zij riep Hem tot hulp. Haar geloof werd echter door Hem beproefd. Waarna zij in Hem mocht opwassen, en haar geloof in Hem werd gesterkt, door loutering en beproeving. Op haar geloof in Zijn almacht schonk Christus haar tenslotte hetgeen zij van Hem gebeden had. Lees ook de bijlagen van Calvijn, en M. Henri. Probeer ze op 100% of 150% te lezen. Ik kreeg ze helaas niet beter door de scan heen.

Ten derde, over koning Hizkia het volgende. Van hem staat in het begin van 2 Kon. 18:3-6 het volgende geschreven : *“En hij deed dat recht was in de ogen des HEEREN, naar alles, wat zijn vader David gedaan had. Hij nam de hoogten weg, en brak de opgerichte beelden, en roeide de bossen uit; en hij verbrijzelde de koperen slang, die Mozes gemaakt had, omdat de kinderen Israels tot die dagen toe haar gerookt hadden; en hij noemde haar Nehustan. Hij betrouwde op den HEERE, den God Israels, zodat na hem zijns gelijke niet was onder alle koningen van Juda, noch die voor hem geweest waren. Want hij kleefde den HEERE aan; hij week niet van Hem na te volgen, en hij hield Zijn geboden, die de HEERE aan Mozes geboden had.”*

Hieruit bleek dat hij een godvrezend man was. Dat wil zeggen, dat hij behoorde tot dat volk genoemd in Hebr. 11:13, *Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkrege hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren.* Er kwam echter een verval van godsvrucht in zijn leven, gelijk bij David, en gelijk bij

Salomo. Maar, dat wil niet zeggen dat hij daardoor uit het geloof is gevallen. Nee, dat kan immers NOOIT. Want, er bestaat immers geen afval der heiligen. Kijk eens bij David, in Psalm 32. Deze psalm heeft hij gedicht, ná zijn val met Batsheba, en hij bij vernieuwing mocht weten dat zijn schuld in en door het bloed van Christus voor eeuwig vergeven is geworden. Deze Psalm heeft hij gedicht na Psalm 51, waarin hij lag te kermen om Gods ontferming en genade. In dit zelfde licht moet u het verstaan, wanneer Hizkia tot God ligt te bedelen, of Hij Zijn Borg wil wezen. *Gelijk een kraan [of] zwaluw, also piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o HEERE! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg, Jes. 38:14.*

Hizkia had God niet vereerd met zijn schatten, jegens de heidenen. Hij gepronkt alsof hij ze door eigen kracht en verdiensten verkregen had. Hiermee had hij als koning grof en zwaar tegen zijn God gezondigd. Het betrof hier dus Gods eer, en de verheerlijking van Zijn Naam. God stuurt Jesaja, met het bevel dat hij spoedig zal sterven. Hizkia komt in de schuld voor God, en weent het uit, en belijdt zijn zonden. God is hem in Christus weer barmhartig, en Hij verlengt zijn leven nog met vijftien jaren. Maar, dat wil niet zeggen, dat wanneer God hem wel weggenomen had, dat Hizkia dan verloren was gegaan. Nee, dan was Hizkia wel in oneer gestorven. Maar, zijn ziel lag voor rekening van Christus Die Heil en Zaligmaker was. Het liep hier dus over de zekerheid des gevoels, om de reden dat David en Hizkia ervoor vreesden dat zij hun aandeel in Christus voor eeuwig hadden verzondigd.

*Verwerp mij van Uw aangezicht toch niet.
Ai, laat van mij Uw Heil'gen Geest niet scheiden!
Die kan alleen op 't rechte spoor mij leiden.
Bestier mijn gang, daar Gij mijn zwakheid ziet;
Geef mijn gemoed, dat nu angstvallig vreest,
De blijdehup weer; doe op Uw heil mij hopen.
Laat mij, gesterkt door enen eed'len geest,
Volvaardig 't pad van Uw geboden lopen.*

Hopende u hiermede van dienst te zijn geweest,

Hartelijke groet,
D.J. Kleen